

працаваў на чыгунцы, на заводах у Жыткавічах. У Чырв. Арміі з 1922. Скончыў Гомельскія пях. камандныя курсы (1923), Ваен. акадэмію Ген. штаба (1943). З 1938 нач. штаба, нам. камандзіра дывізіі. Удзельнік сав.-фінляндскай вайны (1939—40). У Айтч. вайну на Паўн.-Зах., Волжаўскім, Ленінградскім, Сцяпным, Паўд.-Зах. і 3-м Укр. франтах. З крас. 1944 нам. камандуючага войск Паўд.-Уральскай, потым Туркестанскай ваен. акруг. У 1956—61 у апарате Мін-ва абароны. Узнаг. ордэнам Леніна, 4 інш. ордэнамі, медалямі. Жыве ў Маскве.

БАГДАНОВІЧ Леанід Іванавіч (н. 18.2.1923, г. Мінск), беларускі савецкі дэрмата-венеролаг. Д-р мед. н., праф. (1960). Чл. КПСС з 1943. У 1949 скончыў Віцебскі мед. ін-т. У 1949—51 ардынатар, 1951—54 асістэнт кафедры скурных і венерычных хвароб Віцебскага мед. ін-та, з 1958 заг. гэтай кафедры. Асн. працы па ультрагукавой тэрапіі хвароб скуры. Узнаг. ордэнам Айтч. Вайны 2-й ступені і медалямі.

Тэ.: Ультразвук при лечении кожных болезней, 2 изд., Мн., 1967.

БАГДАНОВІЧ Максім Адамавіч [27.11(9.12). 1891, Мінск — 12(25).5.1917], выдатны беларускі паэт, перакладчык, літаратуразнавец, празаік. Вучыўся ў Ніжагародскай (1902—08), скончыў Яраслаўскую гімназію (1911) і Яраслаўскі Дзямідавскі юрыд. ліцэй (1916). Працаваў сакратаром у Мінскім губ. харчовым камітэце (кастр. 1916 — люты 1917). Памёр ад сухотаў у Ялце, там і пахаваны. Першы друкаваны твор — апавід «Музыка» («Наша ніва», 1907, № 24). Адзіны прыжыццёвы зб. вершаў «Вянок» (Вільня, 1913). Паэзія Б. народжана рэв. 1905 і развівалася ва ўмовах рэакцыі, у атмасферы вострых сацыяльна-паліт. канфліктаў і нарастання новых рэвалюц. сіл. Асн. паліт. накіраванасць творчасці Б. — патрыят. служэнне сацыяльнаму і нац. вызваленню бел. народа, свядзенне інтэрнац. ідэй роўнасці і братэрства, барацьба за гуманіст. ідэалы. Пачынаў Б. з непрыняцця тагачаснай рэчаіснасці, удзіску чалавека-працаўніка, проціпастаўляючы ім агульначалавечыя духоўныя пачаткі прыгожага і добрага (вобразы мадоннаў у «Вянку»). Ад паэзіі-гістар., абстрактна-гуманіст. ідэалаў дэмакратызм паэта эвалюцыйна пераходзіў да свядзення равалюц. ідэй гераічнага, самаахвярнага змагання за інтарэсы народа. У паэзіі Б. моцна гучалі ідэі нацыянальна-вызваленчай барацьбы супраць царскай імперыі як турмы народаў, супраць вялікадзярж. павізізму. Б.-мастак асн. сваёй задачай лічыў узбагачэнне роднай л-ры новымі тэмамі і формамі. Яго вершы — шматгранны паказ жыцця чалавека ў

Вокладкі кніг М. Багдановіча: «Вянок» (Вільня, 1913). «Мушка-зеланушка і камарык — насаты твары» (Мінск, 1947).

разнастайных сувязях з грамадствам і прыродай. Галоўнае ў іх — жыццёлюбства («Прывет табе, жыццё на волі!», «Вышаў з хаты»), актыўнае стаўленне да рэчаіснасці («Рушымся, брацця, хутэй», «Кінь вечны плач свой аб старонцы!», захапленне красой жыцця («Панад белым пухам вішняў», «Зімой»), маладосцю («Маладыя гадзі»), мудрасцю, працавітасцю, таленавітасцю народа («Летапісец», «Слукія ткачы»). Але ў абставінах тагачаснай рэчаіснасці на першы план вылучаліся тэма паднявольнага жыцця прац. народу, роднага краю («Краю мой родны! Як выкліяты богам», «Народ, Беларускі Народ!», «Беларусь, твой народ дачакаецца»), вобраз селяніна-працаўніка («Гнусь, працую, пакуль не парвецца», «Пан і мужык»), грамадзянскі сум («Мяжы», «Ой, чаму я стаў паэтам», «Вы, панове, пазіраеце далёка»). Матывы смутку паглыбляліся асабістай драмай паэта, з васемнаццаці гадоў хворага на сухоты. У Б.-лірыка моцная схільнасць да роздуму, развагі. Адсюль філас. паглыбленасць яго вершаў («Зразаюць галіны таполі адну за адной», «Калі зваліў дужы Геракл у пыл Антыя», «Жывеш не вечна, чалавек», санет «На цёмнай гладзі сонных луж балота», рандо «Узор прыгожы пекных зор», «Перад паводкай»). Ён з Я. Купалам заснавальнікі пейзажнай і інтымнай любоўнай лірыкі ў бел. паэзіі («Я, балны, бесскрыдлаты паэт», трылет «Мне доўгае расстанне з Вамі», «Я хацеў бы спаткацца з Вамі па вуліцы»). Вялікая заслуга паэта ў распрацоўцы гістар. тэмы («Летапісец», «Безнадзейнасць», «Песня пра князя Ізяслава Полапкага») і урбаністычных матываў («Вулкі Вільні ззяюць і гулка грмяць», «На глухіх вулках — ноч глухая»). Шырока развіваў у бел. лірыцы т. зв. вечныя тэмы жыцця, смерці, кахання, дружбы («Ніка «Каханне і смерць», рандаль «На могілках», трылет «С. Палуяну»). Творчасць Б. мела першаступеннае значэнне ў гістар. самапазнання народа і свядзення яго месца ў гісторыі чалавецтва. Яго вершы вызначаюцца майстэрскім выкарыстаннем вобразна-выўленчых сродкаў класічнай і песенна-нар. паэтыкі. Выхаваны на паэзіі А. Пушкіна, А. Фета, Ф. Цютчава, добра знаёмы з сучаснай

